

Sygn. akt VIII C 1714/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego – (...) w W.

przeciwko A. S.

o zapłatę 1.999,60 zł

- 1) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 361,06 zł (trzysta sześćdziesiąt jeden złotych i sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty;
- 2) oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- 3) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 116,46 zł (sto szesnaście złotych i czterdzieści sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- 4) nadaje wyrokowi w punkcie 1 (pierwszym) i 3 (trzecim) rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt VIII C 1714/18

UZASADNIENIE

W dniu 29 czerwca 2018 roku powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty – (...) w W., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko pozwanej A. S. powództwo o zasądzenie kwoty 1.999,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód podniósł, że wierzytelność dochodzona pozwem wynika z braku zapłaty przez pozwaną należności wynikającej z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej w dniu 2 lutego 2013 roku. Powód nabył wierzytelność wobec pozwanej na podstawie umowy cesji z dnia 21 marca 2018 roku. Na wartość przedmiotu sporu w łącznej wysokości 1.999,60 zł składają się należności wynikające z faktur i not obciążeniowych oraz odsetek naliczonych na dzień poprzedzający wniesienie pozwu, w tym:

- kwota 66,90 zł z faktury nr (...) wymagalnej 19 sierpnia 2013 roku,
- kwota 68,90 zł z faktury nr (...) wymagalnej 17 września 2013 roku,
- kwota 68,90 zł z faktury nr (...) wymagalnej 17 października 2013 roku,

- kwota 30 zł z faktury nr (...) wymagalnej 19 listopada 2013 roku,
- kwota 30 zł z faktury nr (...) wymagalnej 17 grudnia 2013 roku,
- kwota 917,44 zł z noty obciążeniowej nr (...) wymagalnej 15 stycznia 2014 roku,
- kwota 340 zł z noty obciążeniowej nr (...) wymagalnej 9 sierpnia 2017 roku.

Pomimo zawiadomienia o cesji i wezwania do zapłaty pozwana nie zapłaciła kwoty dochodzonej pozwem. **(pozew k. 4-10)**

Na rozprawie w dniu 22 lutego 2019 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pozwana nie stawiła się na termin rozprawy, pomimo prawidłowego wezwania, nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożyła w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew. W związku z powyższym Sąd wydał wyrok zaoczny. **(wzmianka o wydaniu wyroku zaocznego k. 68)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 lutego 2013 roku pozwana A. S. zawarła z pierwotnym wierzycielem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Operator świadczył na rzecz pozwanej usługi telekomunikacyjne zgodnie z umową, zaś pozwana nie uregulowała na rzecz pierwotnego wierzyciela następujących należności:

- kwoty 66,90 zł z faktury nr (...) wymagalnej 19 sierpnia 2013 roku,
- kwoty 68,90 zł z faktury nr (...) wymagalnej 17 września 2013 roku,
- kwoty 68,90 zł z faktury nr (...) wymagalnej 17 października 2013 roku,
- kwoty 30 zł z faktury nr (...) wymagalnej 19 listopada 2013 roku,
- kwoty 30 zł z faktury nr (...) wymagalnej 17 grudnia 2013 roku,
- kwoty 917,44 zł z noty obciążeniowej nr (...) wymagalnej 15 stycznia 2014 roku,
- kwoty 340 zł z noty obciążeniowej nr (...) wymagalnej 9 sierpnia 2017 roku. **(okoliczności bezsporne, kserokopie faktur i not obciążeniowych k. 44-54v)**

Odsetki ustawowe za opóźnienie w zapłacie kwoty 340 zł (wynikającej z noty obciążeniowej nr (...)/17/07/01, z terminem wymagalności 9 sierpnia 2017 roku) za okres od dnia 10 sierpnia 2017 roku do dnia 28 czerwca 2018 roku wynoszą 21,06 zł. **(okoliczności bezsporne, wyliczenie odsetek k. 55)**

W dniu 21 marca 2018 roku (...) Spółka Akcyjna w W. zawarła z powodem umowę o przelew wierzytelności m.in. wobec dłużnika A. S.. W wyciągu z listy dłużników, stanowiącym załącznik do umowy cesji wskazano, że wysokość zobowiązania dłużnika wynosi 1.522,14 zł. **(kserokopia umowy przelewu wierzytelności z załącznikami k. 19-41, kserokopia zawiadomienia k. 42, kserokopia wezwania do zapłaty k. 43, okoliczności bezsporne)**

Do dnia wyrokowania pozwana nie zapłaciła kwoty dochodzonej pozwem. **(okoliczności bezsporne)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez strony.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w zakresie roszczenia o zasądzenie kwoty 340 zł (wynikającej z noty obciążeniowej nr (...)/17/07/01, z terminem wymagalności 9 sierpnia 2017 roku), kwoty 21,06 zł ustawowych odsetek za opóźnienie od tejże należności za okres od dnia 10 sierpnia 2017 roku do dnia 28 czerwca 2018 roku, wraz z dalszymi ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty.

W pozostałej części powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie, z uwagi na przedawnienie dochodzonych roszczeń (wymagalnych odpowiednio 19 sierpnia, 17 września, 17 października, 19 listopada i 17 grudnia 2013 roku oraz 15 stycznia 2014 roku).

Z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (art. 117 § 1 k.c.). Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny, Dz.U. Nr 55, poz. 321) do dnia 9 lipca 2018 roku (do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. 2018, poz. 1104), Sąd badał zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli został zgłoszony przez stronę. Od dnia 9 lipca 2018 roku wszedł w życie przepis art. 117 § 2¹ k.c., zgodnie z którym, po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, a ponadto zgodnie z przepisem art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 1104), roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej (to jest Kodeksie cywilnym), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą (to jest w znowelizowanym brzmieniu). Powyższe oznacza konieczność brania przez Sąd pod uwagę z urzędu przedawnienia roszczenia przy orzekaniu od dnia 9 lipca 2018 roku, także w sprawach wszczętych przed tym dniem, a dotyczących roszczeń przysługujących przeciwko konsumentom.

Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątplenia jest roszczeniem majątkowym przysługującym przeciwko konsumentowi, a zgodnie z zasadą ogólną z upływem trzech lat przedawniają się roszczenia – jak w przedmiotowej sprawie – związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, jako że pierwotny wierzyciel takową działalność niewątpliwie prowadził (art. 118 k.c.). Jednocześnie w sprawie nie ma zastosowania zdanie drugie w/w przepisu wg brzmienia na datę wniesienia pozwu, w myśl którego, koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. Wyjaśnić bowiem należy, że zgodnie z treścią art. 5 ust. 1 przywoływanej już ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku, którą to ustawą zmieniono przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące instytucji przedawnienia, w tym art. 118 k.c., do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy zmienianej w art. 1 (tj. ustawy Kodeks cywilny), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Skoro zaś roszczenia dochodzone przez powoda (roszczenia wymagalne odpowiednio: 19 sierpnia, 17 września, 17 października, 19 listopada i 17 grudnia 2013 roku oraz 15 stycznia 2014 roku) w myśl dotychczasowych przepisów w dniu wejścia w życie przedmiotowej ustawy nowelizacyjnej było już przedawnione (o czym będzie mowa niżej), zastosowanie znajdowały właśnie te przepisy dotychczasowe. Przytoczyć należy również art. 5 ust. 2 zdanie 2 ustawy nowelizującej, który stanowi, jeżeli jednak przedawnienie, którego bieg terminu rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, nastąpiłoby przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej (aniżeli na gruncie nowych przepisów) to przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu.

W myśl art. 120 § 1 k.c. bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu

przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Nie powielając ustaleń faktycznych, przypomnieć należy, że jako daty wymagalności roszczeń z tytułu opłat i kar umownych powód wskazał odpowiednio: 19 sierpnia 2013 roku, 17 września 2013 roku, 17 października 2013 roku, 19 listopada 2013 roku i 17 grudnia 2013 roku oraz 15 stycznia 2014 roku, a także 9 sierpnia 2017 roku, nie budzi zatem wątpliwości, że należności te (za wyjątkiem należności 340 zł wymagalnej 9 sierpnia 2017 roku) w dacie wytoczenia powództwa – 29 czerwca 2018 roku – uległy przedawnieniu.

W świetle przepisów regulujących przerwanie i zawieszenie biegu terminu przedawnienia, stwierdzić należy, że w okresie 3 lat od momentu rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia, nie doszło do przerwania ani zawieszenia tego terminu w stosunku do powoda – powód nie wykazał, aby takie przerwanie lub zawieszenie miało miejsce. W przedmiotowej sprawie, powód nie wykazał także, aby pozwana zrzekła się korzystania z zarzutu przedawnienia. Nie sposób również uznać by względy słuszności wymagały nieuwzględnienia w przedmiotowej sprawie upływu terminu przedawnienia, zgodnie z art. 117¹ § 1 i 2 k.c. W sprawie nie stwierdzono by zachodziły jakiegokolwiek wyjątkowe okoliczności, które spowodowały niedochodzenie roszczenia przez uprawnionego, w tym nie stwierdzono by miała na to jakiegokolwiek wpływ sama zobowiązana.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił powództwo w części opisanej powyżej.

Powód wygrał sprawę w 18% (z dochodzonej kwoty 1.999,60 zł powództwo było zasadne co do kwoty 361,06 zł), w takiej też części zasądono na rzecz powoda zwrot kosztów procesu (18 % z 647 zł = 116,46 zł).

Na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c., Sąd z urzędu nadał wyrokowi zaocznemu przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, w części uwzględniającej powództwo.